

stolicí vydán jenom písemně na základě písemného podání obviněného a písemného vyjádření sčítacího komisaře a revisora.

Ostatní vady řízení souvisí s porušením ústnosti, ježto obviněný nebyl slyšen před úřadem a pouze vyzván, aby se ospravedlnil, aniž mu byl dostatečně označen předmět obvinění, nýbrž pouze sděleno, že se dle sdělení sčítacího revisora protizákonně vmísil do výkonu jeho úředního rozkazu, nebyl vzat zřetel k návrhu obviněného na slyšení svědků, ani mu nebyly sděleny k nahlédnutí zprávy sčítacího komisaře a revisora a tím mu byla odňata možnost účinné obhajoby proti obvinění a proti výpovědím svědků.

Mimo to postrádá nař. rozhodnutí dostatečného odůvodnění, nejsou v něm uvedeny skutkové okolnosti, které mají v sobě obsahovati skutkovou podstatu přestupku § 4 zákona o sčítání lidu ze dne 8. dubna 1920 č. 592 sb. z. a n.

Bylo proto nař. rozhodnutí již pro tyto vady řízení dle § 6, odst. 2. zák. o ss zrušiti, takže nebylo nss-u možno zabývati se otázkou, zdali jde po rozumu § 4 cit. zák. o trestní čin přikázaný úřadům správním aneb zdali čin ten spadá pod trestní zákon (§ 314 zák. trest.), v kterémž případě by příslušnost správních úřadů byla vyloučena.

Č. 1359.

Policejní věci trestní: Pro přestupek dle § 3 vlád. nař. z 9. prosince 1919 č. 653 sb. z. a n. o stíhání podloudného vývozu může býti odsouzen jen ten, kdo vlastním činěním spolupůsobí při jednání směřujícím k provedení podloudného obchodu.

(Nález ze dne 12. května 1922 č. 6497.)

Prejudikatura: Boh. č. 644 adm.

Věc: Otto F. v M. proti zemské správě politické v Praze stran odsouzení pro podloudný vývoz zboží.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okresní politická správa v Kraslicích nálezem z — uznala st-le vinným přestupkem dle § 3 nař. vlády ze dne 9. prosince 1919 č. 653 sb. z. a n. spáchaného tím, že v jeho obchodě v M. byly prodány dvě láhve rumu Rose W. za účelem podloudného dopravení do Saska a odsoudil jej dle téhož předpisu k trestu vězení v trvání 48 hodin. Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. Stížnost, která naříká rozhodnutí pro nezákonnost a vadnost řízení uznal nss za důvodnou.

St-l nebyl odsouzen za své vlastní jednání, nýbrž jedině za to, že závadný prodej se stal v provozování jeho obchodní živnosti. Obě správní stolice založily tudíž výrok o vině na právním názoru, že v případech naznačených §em 3 nař. vlády ze dne 9. prosince 1919 č. 653 sb. z. a n. o stíhání podloudného vývozu zodpovídá majitel živnosti, v jejímž provozu se trestné jednání stalo, v každém případě za svůj personál obchodní.

Názor ten odporuje zákonu. Dle § 3 odst. 2 cit. vlád. nař. může trest za protizákonný vývoz předmětů potřeby uložen býti pachatelí a osobám při vývozu neb jeho pokusu spolupůsobilým. Dle jasného tohoto předpisu

jest trestně zodpovědna kromě pachatele jen osoba, která svým vlastním činěním spoluúčinkuje při jednání směřujícím k provedení podloudného vývozu. Též ustanovení, že dle odst. 4 § 3 může vedle trestu býti uznáno na ztrátu živnostenského oprávnění osob potrestaných nebo na záповěď výkonu živnosti reálné, nelze dovozovati, že majitel živnosti jest vždy trestný, neboť i toto ustanovení předpokládá vlastní trestné jednání.

Nss vyslovil také již ve svém nálezu ze dne 29. prosince 1920 č. 12.865 (Boh. č. 644) právní zásadu, že i v řízení policejně trestním platí zásada výhradně osobní zodpovědnosti a že tudíž neručí zaměstnavatel za provinění, jichž se dopustil jeho zřízenec.

Poněvadž nař. rozhodnutí následkem mylného výkladu cit. vládn. nařízení a mylného názoru právního, pokládá subjektivní skutkovou povahu činu trestního st-li za vinu daného za prokázánu, musilo proto pro nezákonnost tu dle § 7 zák. o ss býti zrušeno.

Č. 1360.

Horní právo: I. * Poměry ústavními rozumí zákon ze dne 15. dubna 1920 č. 337 sb. z. a n. jen uspořádání podstaty organizace státu, nikoli však poměry, jež tkví v subjektivních právech jednotlivců, byť i byla ústavou zaručena. — II. * Schválení na základě nařízení ze dne 6. července 1920 č. 432 sb. z. a n. nelze odeprítí jen z ohledů na soukromý zájem kontrahentů.

(Nález ze dne 13. května 1922 č. 16.447/21.)

Věc: Richard D. v T.-Š. (adv. Dr. M. Halphen z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací v Praze (vrch. bání. rada Dr. R. Köcher z Litoměřic) stran neschválení prodeje dolového pole »Klement« v P.

V ýrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z — žádal Richard D. za udělení souhlasu k prodeji dolového pole »Klement« v katastru P. buď Václavu Sch. samotnému nebo jemu společně s Jindřichem C. Žádosti té nevyhovělo min. veřejných prací vzhledem ku zprávě báňského revírního úřadu v Chomutově z —.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí Richardem D. uvážil nss takto: Stížnost namítá, že nařízení vlády ze dne 6. července 1920 č. 432 sb. z. a n., na jehož podkladě žal. úřad rozhodl, je neplatné, ježto vláda při vydání jeho překročila meze, které zákon ze dne 15. dubna 1920 č. 337 sb. z. a n. v § 1, odst. 2, její nařizovací moci položil, stanoviv, že zmocnění vládě dané v odst. 1 se nevztahuje na úpravu poměrů ústavních.

Za »ústavní poměr« považovati sluší dle názoru stížnosti každý ústavou uspořádaný právní poměr. Takovýto poměr upravuje cit. nařízení, omezujíc soukromé vlastnictví, které však dle § 109 ústavní listiny omeziti lze jen zákonem, a to ve smyslu čl. I. odst. 2 uvoz. zák. k ústavní listině jen zákonem za ústavní označeným.

Soud s tímto názorem nemohl souhlasiti. »Poměry ústavními« rozumí zákon ze dne 15. dubna 1920 jen uspořádání podstaty organizace státu, nikoli však poměry, jež tkví v subjektivních právech jednotlivců, byť i tato byla ústavou zaručena jako jejich práva a svobody. Že zákon jen